

Rep.Nr. 07/562

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ZES MAART TWEEDUIZEND EN ZEVEN.

DERDE KAMER

Bediendecontract
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

NV TRAVELEX BELGIUM, met zetel te 8200
BRUGGE, Koningin Astridlaan 29;

Appellante, vertegenwoordigd door Mr. V.
Verbesselt loco Mr. F. Scholiers, advocaat
te Brugge;

Tegen:

P.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mevr.
D. Ceelen, volmachtdrager en syndicaal
afgevaardigde voor het ABVV,
representatieve werknemersorganisatie;

★

★

★

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest:

Gelet op de stukken van de rechtspleging en
ondermeer op:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de 2^e kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 16 juli 2004 (AR nr 29035/00) waarvan geen betekenisakte wordt voorgelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen op de griffie van het Arbeidshof op 9 december 2004;
- de besluiten van geïntimeerde, ontvangen ter griffie op 5 april 2005;
- de besluiten van appellante, ontvangen ter griffie op 20 maart 2006;

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging op de openbare terechtzitting van 30 januari 2007. Geïntimeerde partij legde haar bundel neer waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. RELEVANTE FEITEN EN RECHTSPLEGING

Mevrouw P was vanaf 5-10-97 in dienst van de NV Travelex Belgium volgens een schriftelijke arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur van 3-10-97 waarin een proefbeding was opgenomen voor de duur van 6 maanden. Zij was werkzaam als loketbediende op het wisselkantoor dat de vennootschap uitbaatte op de luchthaven van Zaventem.

Zij werkte in een shiftsysteem van 4werkdagen gevolgd door 2 vrije dagen met een gemiddelde arbeidsduur van 38 u per week, berekend over 6 weken tegen betaling van een voltijds loon.

Haar aanvangswedde werd vastgesteld op 49.375 BEF. Vanaf december 97 genoot zij een loonsverhoging ingevolge de aanpassing van de minimumlonen van categorie III en werd haar maandloon opgetrokken tot 63.260 BEF.

De arbeidsovereenkomst werd geschorst ingevolge zwangerschap tot 21-10-99. Op 18-10-99 stelde de vennootschap een einde aan de arbeidsovereenkomst mits betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 3 maanden loon.

Met dagvaarding van 20-9-2000 spande mevrouw P een geding aan voor de Arbeidsrechtbank. Zij vorderde de veroordeling van de vennootschap tot betaling van volgende bedragen:

- 1605,61 Euro als eindejaarspremie voor 98
 - 1373,40 Euro als eindejaarspremie voor 99
 - 452,21 Euro als vakantiegeld bij uitdiensttreding op de eindejaarspremies
 - 433,49 Euro als saldo verbrekingsvergoeding
 - 1564,65 Euro als loon voor dagen arbeidsduurvermindering in 97,98 en 99
 - 237,51 Euro als vakantiegeld op het loontegoed voor de dagen arbeidsduurvermindering
 - 9888,42 Euro als beschermingsvergoeding verschuldigd volgens art 40 arbeidswet
 - 152,10 Euro als loon voor de feestdagen van 1 en 11-11-99
 - 532,45Euro als loon voor gewerkte feestdagen
 - 304,21 Euro als loon voor paasmaandag en pinstermaandag 1999
 - 127,02 Euro als vakantiegeld bij uitdiensttreding op het loontegoed voor niet gerecupereerde feestdagen
 - 206,61 Euro als bijpassing vakantiegeld bij uitdiensttreding
 - 163,60Euro provisioneel wegens onbetaald gebleven parkeerkosten,
- de wettelijke en gerechtelijke intresten op die bedragen.

Met een tussenvonnis van 28-2-03 verklaarde de Arbeidsrechtbank de vordering gegrond voor het loon van de feestdagen van 1 en 11-11-99 en veroordeelde de vennootschap tot betaling van het bedrag van 148,93 Euro. Zij heropende de debatten vooraleer uitspraak te doen over de vergoeding wegens arbeidsduurvermindering en recuperatie voor gewerkte feestdagen, betaling van feestdagen van Paasmaandag en Pinkstermaandag en verzocht mevrouw P haar vordering te verduidelijken.

In het motiverend gedeelte van het vonnis besliste de Arbeidsrechtbank dat de vordering m. b.t. de dertiende maand en het vakantiegeld daarop, het

saldo verbrekingsvergoeding en de beschermingsvergoeding ongegrond waren.

Gelet op de herhaalde ingebrekestellingen, achtte zij bewezen dat mevrouw P meermaals inbreuken pleegde op de veiligheidsvoorschriften en de voorgeschreven procedures en dat het ontslag derhalve niets te maken had met haar lichamelijke toestand als gevolg van haar zwangerschap.

Met het navolgend vonnis van 16-7-04 verklaarde zij de vordering gegrond ten belope van:

- 1564,65 Euro als loon voor dagen van arbeidsduurvermindering in 1997, 1998 en 1999 en het vakantiegeld daarop van 237,50 Euro
- 684,56 Euro als loon voor de inhaalrust feestdagen 1998 en 1999
- 152,10 Euro als achterstallige vervangingsdagen voor de feestdagen van paas- en pinkstermaandag 1998
- 127,02 Euro vakantiegeld uit dienst op het loontegoed niet gerecupereerde feestdagen en niet toegekende vervangingsdagen.

II. VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

Met verzoekschrift neergelegd op 9-12-04 stelde de vennootschap hoger beroep in met betrekking tot

- de toegekende vordering arbeidsduurvermindering
- recuperatieverlof wegens werk op feestdagen
- de feestdagen paasmaandag en pinkstermaandag 1998

Mevrouw P. verklaarde incidenteel hoger beroep in te stellen m.b.t. de afgewezen vorderingen

- eindejaarspremie 1998-1999
- schadevergoeding op grond van art. 40 Arbeidswet
- parkeerkosten

Standpunt van de vennootschap

- De Arbeidsrechtbank stelde ten onrechte dat zij niet zou betwist hebben dat mevrouw P 8,5 u per dag werkte. Dit werd wel betwist en uit de stukken blijkt dat dit niet het geval was.

Er werden timesheets ingevuld met de gewerkte uren en de pauzes.

Volgens het shiftstelsel dat in de onderneming gold (4dwerk/2dvrij) werd per werkdag 8,14 u gepresteerd of 32,56 u per schiftperiode. De gemiddelde wekelijkse arbeidsduur bedroeg 38u, berekend over een cyclus van 6 weken. De overuren werden uitbetaald aan 150%

- De Arbeidsrechtbank stelde ten onrechte dat de vennootschap naliet het overzicht van het aantal dagen recuperatieverlof wegens werk op feestdagen te betwisten. Dit was wel degelijk het geval.

Zij verklaart alle vervangdagen te hebben betaald aan 300% van het loon waarmee mevrouw P instemde.

- Voor paasmaandag en pinkstermaandag 1998 en 1999 hoefde er volgens haar geen vervangingsdag te worden toegekend, aangezien mevrouw P die dagen niet werkte, behalve op pinkstermaandag 1999 die echter werd gerecupereerd.
- Het incidenteel hoger beroep is onontvankelijk daar het gericht is tegen een beslissing die niet door het hoofdberoep werd bestreden.
- Het incidenteel hoger beroep is ongegrond:

Er werd geen eindejaarspremie bedongen en evenmin betaald.

De vennootschap ressorteert niet onder het ANPCB. Er is geen beschermingsvergoeding verschuldigd: mevrouw P beging tot vier maal toe een zware professionele fout zoals blijkt uit de verschillende aanmaningsbrieven.

Er zijn geen parkeerkosten verschuldigd: mevrouw P ontving een parkeerbadge waarmee ze gratis kon parkeren.

Standpunt van mevrouw P

Het vonnis van 28-2-03 dient hervormd te worden.

- de eindejaarspremies 98 en 99 zijn verschuldigd aangezien de loketbedienden in Zeebrugge wel een eindejaarspremie ontvingen. De betaling van een eindejaarspremie werd beloofd.

Travelex ressorteerde niet onder het PC 309 m.b.t. de beursgenootschappen doch onder het ANPCB (Aanvullende Nationaal Paritair Comité voor Bedienden) volgens het advies van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van 23-6-2003.

- De eindejaarspremie dient opgenomen te worden in het basisloon ter berekening van de opzeggingsvergoeding.
- De beschermingsvergoeding is verschuldigd. De professionele fouten waarnaar de onderneming verwijst dateren van voor de periode van zwangerschap en/of zijn daarenboven niet bewezen.
- Er diende wel degelijk 8,5 u per dag gepresteerd te worden waarvan 0,5 u onbetaald bleef
- De recuperatie van feestdagen dient effectief te zijn.

De feestdagenwet legt op dat voor 15-12 van elk jaar een bericht wordt aangeplakt waarop de vervangingsdagen voor de feestdagen worden vermeld en de toepassingsregels voor de inhaalrust.

Zij verzoekt dat aan de vennootschap zou worden bevolen dit document neer te leggen

- De parkeerkosten hebben betrekking op een periode tijdens dewelke zij geen parkeerbadge had.

★

★

★

III. BEOORDELING

1. ONTVANKELIJKHEID VAN DE HOGERE BEROEPEN

Er wordt geen betekeningsakte voorgelegd van het vonnis van 16-7-04 dat met het principaal hoger beroep van de vennootschap wordt bestreden. Er kan dan ook worden aangenomen dat dit principaal hoger beroep tijdig werd ingesteld. Het is regelmatig naar

vorm en ook aan de ander ontvankelijkheidsvereisten is voldaan. Het is derhalve ontvankelijk.

De vennootschap stelt terecht dat het hoger beroep ingesteld door mevrouw I geen incidenteel hoger beroep is daar het niet werd ingesteld tegen het vonnis van 16-7-04 waartegen de vennootschap zelf principaal hoger beroep heeft ingesteld. Het beroep van mevrouw P is inderdaad gericht tegen het tussenvonnis van 28-2-03.

Dit hoger beroep is dus eveneens een principaal hoger beroep.

Nu niet blijkt dat het vonnis van 28-2-03 zou betekend zijn en partijen dit ook niet voorhouden, kan worden aangenomen dat het hoger beroep van mevrouw I eveneens tijdig werd ingesteld.

Het is regelmatig naar vorm en ook aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is voldaan. Het is derhalve eveneens ontvankelijk.

2. TEN GRONDE

Hoger beroep van mevrouw P

a) De beschermingsvergoeding.

Art. 40 van de Arbeidswet van 16 maart 1971 bepaalt:

"De werkgever die een zwangere werkneemster tewerkstelt, (mag) geen handeling stellen die ertoe strekt eenzijdig een einde te maken aan de dienstbetrekking vanaf het ogenblik waarop hij werd ingelicht omtrent de zwangerschap tot een maand na het einde van de postnatale rustperiode, behalve om redenen die vreemd zijn aan de lichamelijke toestand als gevolg van de zwangerschap of van de bevalling."

Het betreft geen ontslagverbod, doch een ontslagbeperking.

De miskennis van deze bepaling wordt gesanctioneerd met een bijzondere beschermingsvergoeding gelijk aan het loon van 6 maanden.

De redenen waarop het ontslag kan worden gegrond, zijn niet beperkt tot dringende redenen of economische en technische redenen.

Om deze beschermingsregeling niet zinledig te maken dienen de ingeroepen redenen echter objectief en controleerbaar te zijn. (AH Bergen, 7-12-81, JTT 83, 122; AH Bergen 21-2-83, JTT 83, 121; AH Bergen 28-5-82, JTT 83, 123;)

Er dient rekening mee gehouden te worden dat de beschermingsregeling werd ingesteld wegens de hoogst kwetsbare situatie van de zwangere werkneemster.

Het komt de werkgever toe het bewijs te leveren van redenen die vreemd zijn aan toestand van de werkneemster ingevolge haar zwangerschap of bevalling. Eenvoudige verklaringen gelden vanzelfsprekend niet als bewijs.

Het is niet betwist dat de postnatale rustperiode liep tot 21-9-99, zodat de bij art. 40 voorziene beschermingsperiode verstreek op 21-10-99. De onmiddellijke verbreking van de overeenkomst werd aan mevrouw P. betekend op 18-10-99 via een brief die door haar voor ontvangst werd ondertekend en dus nog binnen de beschermingsperiode.

De ontslagbrief vermeldt geen reden voor het ontslag.

De vennootschap houdt voor dat het ontslag werd gegeven omdat mevrouw P. herhaaldelijk de veiligheidsvoorschriften niet respecteerde en hiervoor herhaaldelijk in gebreke werd gesteld.

Een eerste aanmaning heeft betrekking op feiten van 27-5 en 3-6-98. Mevrouw P. betwist dat dit stuk haar werd meegedeeld en stelt vast dat het niet is gedateerd. Bovendien betwist ze de feiten met klem.

Met betrekking tot het feit van 27-5-98, stelt ze dat er regelmatig problemen waren met het alarm door een foute manipulatie van het klavier door de kantoorverantwoordelijke. Op 29-7-98 diende ze hiervoor noodgedwongen tot 23u30 op het kantoor te blijven om te wachten op de technicus en de kantoorverantwoordelijke. Ze meent dat hieruit voldoende haar verantwoordelijkheidszin blijkt.

Het tweede feit is eveneens betwist.

Nu niet wordt aangetoond dat mevrouw P daadwerkelijk voor die feiten in gebreke werd gesteld en de feiten betwist zijn, kan er geen rekening mee worden gehouden.

Een tweede aanmaning dateert van 12-1-99. De daarin aangehaalde feiten van 5-1-99 werden onmiddellijk betwist en weerlegd door mevrouw P. die bovendien een verklaring bijbrengt van een collega waaruit bleek dat zij geen fout had begaan. Een andere collega stelde dat zij pas op 8-1-99 een kastekort had vastgesteld. Daarvoor konden verschillende collega's verantwoordelijk zijn. Mevrouw P was in ieder geval afwezig op 6- en 7-1-99. De in de aanmaning vermelde feiten staan derhalve geenszins vast.

De derde aanmaningsbrief dateert van 12-10-99. Daarin wordt aan mevrouw P verweten dat zij bij het verlaten van het kantoor op 11-10-99 de voorgeschreven procedure niet had gevolgd en meer bepaald had nagelaten de metalen rolluiken van het kantoor neer te laten en af te sluiten, zodat het inbraakalarm in werking trad.

In deze laatste brief wordt haar meegedeeld dat het dossier werd doorgegeven aan de verantwoordelijke persoon om de verdere tewerkstelling te onderzoeken. Mevrouw P ontkent dat zij de rolluikjes niet zou hebben neergelaten en stelt dat daarvan geen bewijs wordt bijgebracht. Er werd geen PV opgemaakt en zij werd niet ondervraagd door de luchtvaartpolitie. Dat het alarm afging is volgens haar niet ongevoelbaar daar het voldoende was dat er een vogel door de gaten vloog om het in werking te stellen.

Zij verduidelijkt dat het kantoor gelegen is aan de bagagebanden en recht tegenover de douanecontrole waar steeds iemand aanwezig is, zodat het onmiddellijk moest opvallen indien de rolluiken niet waren neergelaten.

Het Hof is van oordeel dat geen van de aangehaalde feiten vaststaat en dat evenmin vaststaat dat de eerste aanmaning destijds aan mevrouw P werd overgemaakt. Daarenboven dateren de eerste aanmaningen van voor het zwangerschapsverlof, zodat daaruit kan opgemaakt worden dat zij voor de werkgever geen reden tot ontslag uitmaakten daar er geen ontslag op volgde.

Met betrekking tot de feiten die in de aanmaning van 12-10 worden aangehaald werd mevrouw P niet gehoord en het Hof is van oordeel dat niet wordt aangetoond dat mevrouw P een fout beging.

Aangezien de vennootschap in gebreke blijft te bewijzen dat het ontslag te wijten is aan redenen die vreemd zijn aan de zwangerschap of de bevalling van mevrouw P, is de wettelijk voorziene beschermingsvergoeding verschuldigd.

b) Eindejaarspremie voor 1998 en 1999

De arbeidsovereenkomst voorziet niet in de betaling van een eindejaarspremie.

Mevrouw P steunde haar vordering aanvankelijk op het feit dat aan de personeelsleden die in het kantoor te Zeebrugge werkten wel een eindejaarspremie werd toegekend. Nu roept zij in dat de eindejaarspremie verschuldigd is daar deze voorzien is bij collectieve arbeidsovereenkomsten afgesloten binnen het Nationaal Paritair Comité voor bedienden waaronder de vennootschap ressorteert.

Zij verwijst naar een brief van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen van 23-6-2003 waarin zulks wordt bevestigd.

Dit advies bindt de rechter niet die soeverein oordeelt onder welk paritair comité de onderneming ressorteert.

Het Hof deelt de motivering van de Algemene Directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen.

Het Aanvullend Paritair Comité voor Bedienden is bevoegd voor alle bedienden van een onderneming die niet onder een eigen paritair comité ressorteert, volgens de bepalingen van het KB Van 5-1-1957 (BS 10-1-57) tot oprichting van dat paritair comité.

Het Paritair Comité nr 309 waaronder de vennootschap beweert te ressorteren tijdens de in het geding zijnde periode is bevoegd voor de "beursvennootschappen". De bevoegdheid ervan wordt bepaald bij KB van 9-2-71 (BS 19-3-71), gewijzigd bij KB van 2-12-93, BS 22-12-93. Deze worden beoogd door de wet van 6-4-95 inzake secundaire markten, het statuut van en het toezicht op de

beleggingsondernemingen, de bemiddelaars en beleggingsadviseurs (art 46 en 47) die hun activiteiten bepaalt en hun erkenningsvoorwaarden vaststelt.

Een wisselkantoor dat enkel instaat voor de aankoop en de verkoop van vreemde valuta en van reischeques, beantwoordt niet aan die definitie en kan niet worden gelijkgesteld met een beursvennootschap.

Binnen het paritair comité nr. 218 is een eindejaarspremie verschuldigd. Mevrouw P voldoet aan de voorwaarden om daar aanspraak op te maken, zodat de vordering op dit onderdeel kan toegekend worden.

c) Saldo opzeggingsvergoeding wegens opname 13de maand

Nu de vordering tot het bekomen van een eindejaarspremie gegrond is, is ook de vordering tot het bekomen van een aanvullende opzeggingsvergoeding, wegens de opname van de dertiende maand in het basisberekeningsloon gegrond.

d) Parkeerkosten

Mevrouw P vraagt terugbetaling van de parkeerkosten voor de periode tijdens dewelke zij niet over een badge zou hebben beschikt. Dit is voor de periode van 15-2 tot 4-3-98 en voor de periode van 9 tot 18-10-99.

De vennootschap stelt dat art 8.8 van het arbeidsreglement bepaalt dat de werknemers bij hun indiensttreding een parkeerbadge moeten aanvragen waarmee ze gratis konden parkeren op de Belgaviaparking.

Zij stelt tot geen tussenkomst in parkeerkosten te zijn gehouden noch volgens de arbeidsovereenkomst, noch volgens het arbeidsreglement zodat de vordering ongegrond is.

Mevrouw P beweert dat de vennootschap tijdens de periode voorafgaand aan de toekenning van de badge een bedrag van 300 BEF per dag betaalde voor de betaalparking doch dit bedrag nog

verschuldigd bleef voor de periode van 15-2-98 tot 4-3-98.

Het Hof stelt vast dat de verplichting tot betaling van de parkeerkosten niet blijkt uit de arbeidsovereenkomst noch uit het arbeidsreglement en dat ook de vrijwillige betaling ervan door de vennootschap niet bewezen is.

Mevrouw P. heeft tijdens de periode van tewerkstelling nooit aangedrongen op de betaling van parkeerkosten voor de periode van 15-2 tot 4-3-98.

Tijdens de periode van 9 tot 18-10-99 beweert mevrouw P. niet meer in het bezit te zijn geweest van haar badge daar zij deze tijdens de periode van bevallingsrust had moeten afgeven opdat iemand anders deze zou kunnen gebruiken tijdens haar afwezigheid.

Het Hof acht niet bewezen dat zij niet meer de beschikking zou hebben gehad over haar badge tijdens de periode van 9 tot 18-10-99, zodat de vordering niet kan worden toegekend.

Hoger Beroep van de NV Travelex

e) Arbeidsduurvermindering

De vennootschap stelt dat mevrouw P. volledig en correct werd uitbetaald voor de gepresteerde uren, die op de dagelijks ingediende timesheets werden vermeld, volgens een arbeidsregime van 4 gewerkte dagen gevolgd door 2 rustdagen, zoals bepaald door het arbeidsreglement.

Volgens de beschrijving van de dagtaak in het arbeidsreglement werd het kantoor om 6u geopend en het cliënteel bediend vanaf 6u30. Iedereen diende het aanwezigheidsregister te tekenen met het uur van aankomst.

Verder wordt daarin bepaald dat tijdens de shift verplicht een pauze moet worden genomen van 30 minuten, te bepalen door de manager in functie van de bedrijvigheid en meestal tussen 10u30 en 11u30. De timesheet diende ingevuld te worden bij het verlaten van het gebouw. De late shift bediende klanten tot 22u.

Verder vermeldt het arbeidsreglement:

- In punt 4.3 dat de aanwezigheidsduur wordt vastgelegd door het bijhouden van individuele aanwezigheidskaarten die door de werknemers naar waarheid worden ingevuld;
- In punt 4.6 dat het kantoor dagelijks geopend is van 6u tot 22u30;
- In punt 4.7. dat de individuele arbeidstijden van de werknemers zo worden geschikt dat de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur niet meer bedraagt dan 38u.voor de voltijdse werknemers;
- In punt 4.7.1: dat de arbeid wordt verdeeld over 6 weken in shiften van 4dagen werken en 2 vrije dagen met afwisselend vroege dienst van 5u56 tot 14u34 en late dienst van 13u56 tot 22u36 met een volledig half uur onbezoldigde pauze mits permanentie van de shift verzekerd is en dat een schift per dag 8,14 u bedraagt, 32,56 uur per shift en 228 u per cyclus (6 weken). Dit is inderdaad een gemiddelde arbeidsduur per week van 38 u.

Uit het geheel van deze bepalingen blijkt dat de timesheets aanduiden hoeveel uur er in werkelijkheid per dag werd gewerkt.

Uit de door mevrouw P. ingevulde timesheets blijkt niet dat zij in werkelijkheid een half uur langer dan de voorziene arbeidsduur van 8u14 werkte. Een aantal keer bedraagt het aantal gewerkte uren slechts 8u, een aantal keren 8u30. Wanneer meer werd gewerkt dan het voorziene aantal uren, dan werd dit als overuren uitbetaald.

De volledige cyclus binnen de welke de gemiddelde wekelijkse arbeidsduur moet worden bereikt bedraagt 6 weken. Dit stemt overeen met 7 shiften.

Uit de voorgelegde prestatiebladen blijkt dat mevrouw F. het uur van aankomst en vertrek vermeldde en het totaal maakte van het aldus bekomen aantal uren zonder daarvan een half uur per dag af te trekken voor de rustpauze. Op het prestatieblad van april 98 vermeldde de werkgever trouwens dat hoewel zij er herhaaldelijk op werd gewezen dat zij recht had op $\frac{1}{2}$ u pauze per dag, zij geen pauze nam. De werkgever verrekende deze pauzetijd dan zelf.

Bij de timesheets die nadien werden ingevuld vermeldde mevrouw P wel wanneer ze al dan niet pauze nam en de werkgever hield daar kennelijk bij het verrekenen ook rekening mee.

Het Hof acht geenszins bewezen dat mevrouw P per dag een half uur onbetaald overwerkte.

f) Recuperatie loon voor feestdagen

Mevrouw P stelt dat zij de eis voor "gewerkte paas- en pinkstermaandag" laat vallen daar deze reeds is opgenomen in haar vordering met betrekking tot het loon voor inhaalrustdagen voor feestdagen.

Uit het rooster dat zij voorlegt blijkt echter dat zij op paas- en pinstermaandag 1998 niet gewerkt heeft en op pinsterkmaandag 1999 gewerkt heeft, doch recuperatieverlof heeft opgenomen.

Uit dat rooster blijkt dat voor 9 feestdagen geen recuperatieverlof werd opgenomen.

Volgens de feestdagenwet van 4-1-1974 heeft de werknemer voor elke feestdag waarop hij gewerkt heeft recht op een inhaalrustdag. Artikel 11 van die wet bepaalt dat de inhaalrustdag ook effectief moet worden toegekend.

Wat de 9 dagen betreft waarvoor mevrouw P geen inhaalrust heeft gekregen en loon vordert, stelt de vennootschap dat zij voor die feestdagen het loon aan 300% heeft uitbetaald.

Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarde van art. 11 van de feestdagenwet. De vennootschap blijft bovendien in gebreke aan te tonen dat zij overeenkomstig het voorschrift van art 13§1 van de feestdagenwet voor 15 december van het jaar de bepaalde vervangingsdagen en de toepassingsregels voor de inhaalrust heeft aangepakt.

Het Hof meent dat de vordering met betrekking tot het loon voor 9 inhaalrustdagen gegrond is, hetzij voor een bedrag van 684,75 Euro.

★

★

★

OM DEZE REDENEN,

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart zowel het hoger beroep van de NV Travelex als dat van mevrouw P ontvankelijk.

Verklaart ze beide ten dele gegrond in volgende mate:

Hervormt het bestreden vonnis van 28 februari 2003.

Veroordeelt de NV Travelex tot betaling aan mevrouw Marleen P van volgende bedragen:

- € 1605,60 (duizend zeshonderd en vijf euro en zestig cent) als eindejaarspremie voor 1998,
- € 1373,40 (duizend driehonderd drieënzeventig euro en veertig cent) als pro rata eindejaarspremie voor 1999,
- € 433,49 (vierhonderd drieëndertig euro en negenenveertig cent) als saldo verbrekingsvergoeding ingevolge opname van de dertiende maand in het basisjaarloon,
- € 452,07 (vierhonderd tweeënvijftig euro en zeven cent) als saldo vakantiegeld uitdiensttreding, ingevolge de opname van de dertiende maand in de berekeningsbasis
- € 9888,42 (negenduizend achthonderd achtentachtig euro en tweeënveertig cent) als beschermingsvergoeding op basis van artikel 40 van de Arbeidswet

en de wettelijke intresten op de daarmee overeenstemmende netto bedragen tot 01 juli 2005 en van dan af op de bruto bedragen.

Bevestigt het vonnis voor het overige.

Hervormt het bestreden vonnis van 16 juli 2004 in de mate het de NV Travelex veroordeelde tot betaling

van een bedrag van 1564,65 Euro als loon voor dagen van arbeidsduurvermindering in 1997-1998-1999 en vakantiegeld uit dienst op dat bedrag t.b.v. 237,50 Euro en tot een bedrag van 152,10 Euro als achterstallige vervangingsdagen voor paas- en pinkstermaandag 1998.

Verklaart de vordering van mevrouw Marleen P ongegrond op dat onderdeel.

Bevestigt het vonnis voor het overige.

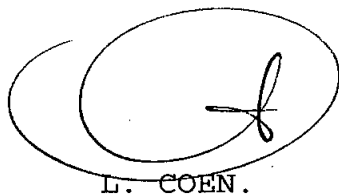
Veroordeelt de NV Travelex tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden als volgt begroot:

- voor appellante:
 - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep € 285,57
 - uitgavenvergoeding € 59,49
- voor geïntimeerde:--

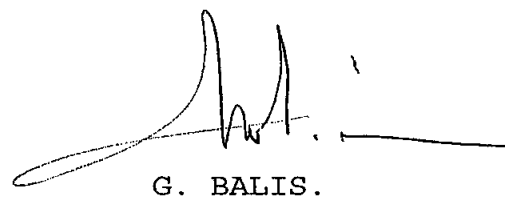
Aldus geweest en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel op zes maart tweeduizend en zeven.

Waren aanwezig:

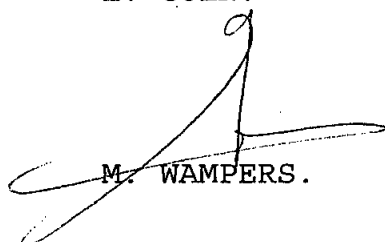
G. BALIS:	Kamervoorzitter.
J. LINDEMANS:	Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever.
M. WAMPERS:	Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-bediende.
L. COEN:	Griffier.

L. COEN.

G. BALIS.

M. WAMPERS.

J. LINDEMANS.

